

El Be Negre
ja té 4 anys
de vida...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Però no li
deixen ensenyar
les dents

Any V - Núm. 209

Barcelona, 26 de juny de 1935

Preu: 20 cèntims

Una mort exemplar

Bastia, 21.—El famós bandit Spada, autor d'un gran nombre de crims, assassinats, violacions, robaris, incestos i tràncions, ha estat guillotinat.

Spada ha mort cristianament i donant mostres d'un gran fervor religiós. — Havas.

La Història d'Espanya

A petició de nombroses famílies, El BE NEGRE torna a començar la publicació, per etapes forçoses, de la Història d'Espanya ve a omplir diversos butis provocats per les dolces circumstàncies periodístiques actuals.

Si alguna vegada s'ha pogut dir que aquesta iniciativa venia a omplir un buit, és ben bé aquesta. Més que un buit, la nostra Història d'Espanya ve a omplir diversos butis provocats per les dolces circumstàncies periodístiques actuals. De manera que, tornem-hi, que no ha estat res!

—Anem a vestir-nos i ens banyarem?

Periodistes estrangers fabricats a Madrid

Una visió gasetillesca de Barcelona

De vegades vénen repòrters estrangers, francesos quasi sempre, a fer informacions a casa nostra. Aquestes informacions solen indignar les persones serioses i solen divertir totes les altres; l'únic que hi queda malament és el repòrter.

Ara, a aquests repòrters s'hi han afegit els madrilenys, i els gnyenyan a tots; amb poca més atenció que hi posin, assoliran la immortalitat.

Diario de Madrid, per exemple, publicava dimarts de la setmana passada, a darrera pàgina i a dues columnes, un reportatge firmat per un senyor dit Ruy de Lugo Viña, que seria una veritable vinya per a treure'n perles si les perles es fessin a les vinyes; no essent així, és una veritable ostra.

L'article es titula:
Dia de música y Baile en Barcelona

Danzas del Panadés, de los gitanos, del ramo, de los bastones
En la clausura de la Feria de Muestras

I després d'indicar que és per telèfon i del seu redactor, comença:

BARCELONA, 17.—Coincidint amb la festivitat de San Juan, se clausurà la Feria de Muestras. La animación en toda la ciudad fué extraordinaria, y en la capital y en los pueblos no se podía dar un paso; los jardines de Montjuich se vieron igualmente concurridos hasta el desborde.

Després del miracle de posar Sant Joan el dia 17 i d'omplir ciutat i pobles i Montjuich d'aquesta manera, al miting de Mestalla no fou estrany que hi anessin els 22.000.000 d'espanyols de les estadístiques. Però, seguim obrint ostres. Segueix:

Las "colles" invadieron los alrededores, y los sardanistas celebraron una "diada" animalísima en la plaza del Tibidabo y en la del Angel.

Les "colles" de Pasqua, per Sant Joan i "diada" de la Sardana a la Plaça del Tibidabo i de l'Angel!

En el Palacio de Bellas Artes tuvo lugar el 99 concierto sinfónico por la Banda Municipal. En la plaza de la República y en el Pueblo Español de Montjuich los hijos del Panadés celebraron sus típicas fiestas, desfilando todos los característicos elementos que se exhiben en las fiestas mayores de esa región. Otras organizaciones hicieron también sus demostraciones, mientras alternativamente se bailaron los "bals de les gitans" y otras no menos típicas danzas características intercaladas con bailes ochocentistas, que recordaban los clásicos "embalats", y para mejor impresión se subastó la tradicional "toia" y se bailó el "bals de rams".

Hubo visita al monasterio de Pedralbes. Un día completo, en el que las fiestas costumbristas dieron una gran animación a toda la comarca.

I després:
Por la Feria desfilaron más de 30.000 personas, y, sin exagerar, puede decirse que estaban materialmente repletos los recintos de las Exposiciones.

"Materialmente repletos los recintos de las Exposiciones" i "sin exagerar"!

Parla després del banquet de clausura al Ritz i explica que:

Por la noche se dió el fallo del concurso de "bals de bastones", y como remate de tan espléndido día, el gobernador general-alcade, señor Pich y Pon, recorrió durante tres horas las exhibiciones de la Feria, y al final, en un discurso improvisado,

i acaba explicant el discurs i el del secretari de la Fira. Després del "bals de bastones" de tres hores de veure fira i d'un discurs improvisat, el senyor Pich i el senyor Ruy de Lugo Viña devien quedar ben servits i els lectors del diari més, amb aquests reportatges fets de gasetilles inflades, ajuntades i firmades.

La Rambla de les Flors en perill?

Fins fa poc, sembla que la Rambla de les Flors estava amenaçada per un perill: el de que se n'anesin les floristes.

Des de fa una temporada, els perills que amenacen la Rambla de les Flors són dos: un és el mateix d'abans; l'altre és el Patronat que el seu mateix nom indica.

Aquesta entitat, durant la seva curta però prolífica actuació, ha fet tots els possibles perquè els ciutadans de Barcelona poguessin tenir tota mena de dubtes sobre la finalitat que perseguíex.

Tothom recordars, ai las!, aquell concurs d'obres i construccions per a la substitució de les actuals parades, les etapes en què va ésser dividit i les vacil·lacions que va originar fins arribar a la construcció de les dues baluernes, l'èxit de les quals fou celebrat amb un enderroc massa tardà, malgrat la rapidesa amb què fou decretat.

No fa gaire, aquest mateix Patronat ha anunciat un concurs de projectes de paraigües i parasols artístics (!!!), que només de pensar en els resultats que donarà, ja es posen els cabells de punta.

El que darrerament ha acabat d'esverar-nos respecte les lluminoses iniciatives del mai prou repetit Patronat, ha estat la manera de classificar els premis en el concurs de clavells celebrat el dia del Corpus.

Aquelles parades amb premi a la composició artística era una cosa que feia plorar.

Parades artístiques, paraigües artístics, parasols artístics, premis a la composició artística!!!

Els senyors del Patronat de la Rambla de les Flors, en el fons del fons de la seva ànima, deuen sentir una gran feblesa per les flors artificials. Son tan artístiques!...

Més Història d'Espanya...

nuestra era hasta fines del siglo quince.

c. ¿Qué tiempo comprende la edad moderna? — La edad moderna comprende desde fines del siglo diecinueve y lo que llevamos del siglo veinte.

8. ¿Qué hechos más importantes tan principio a las diferentes edades? — La edad antigua empieza con el desenvolvimiento notable que adquirió la civilización de los fiberos. La edad media, con la invasión de los bárbaros. La edad moderna, con el reinado de los Reyes Católicos. La edad contemporánea comienza con la guerra de la Independencia.

9. ¿Qué me dice usted del estudio de la Historia de España? — El estudio de la Historia de España, además de ser muy provechoso, es obligatorio para todos los españoles.

LECCION 2ª

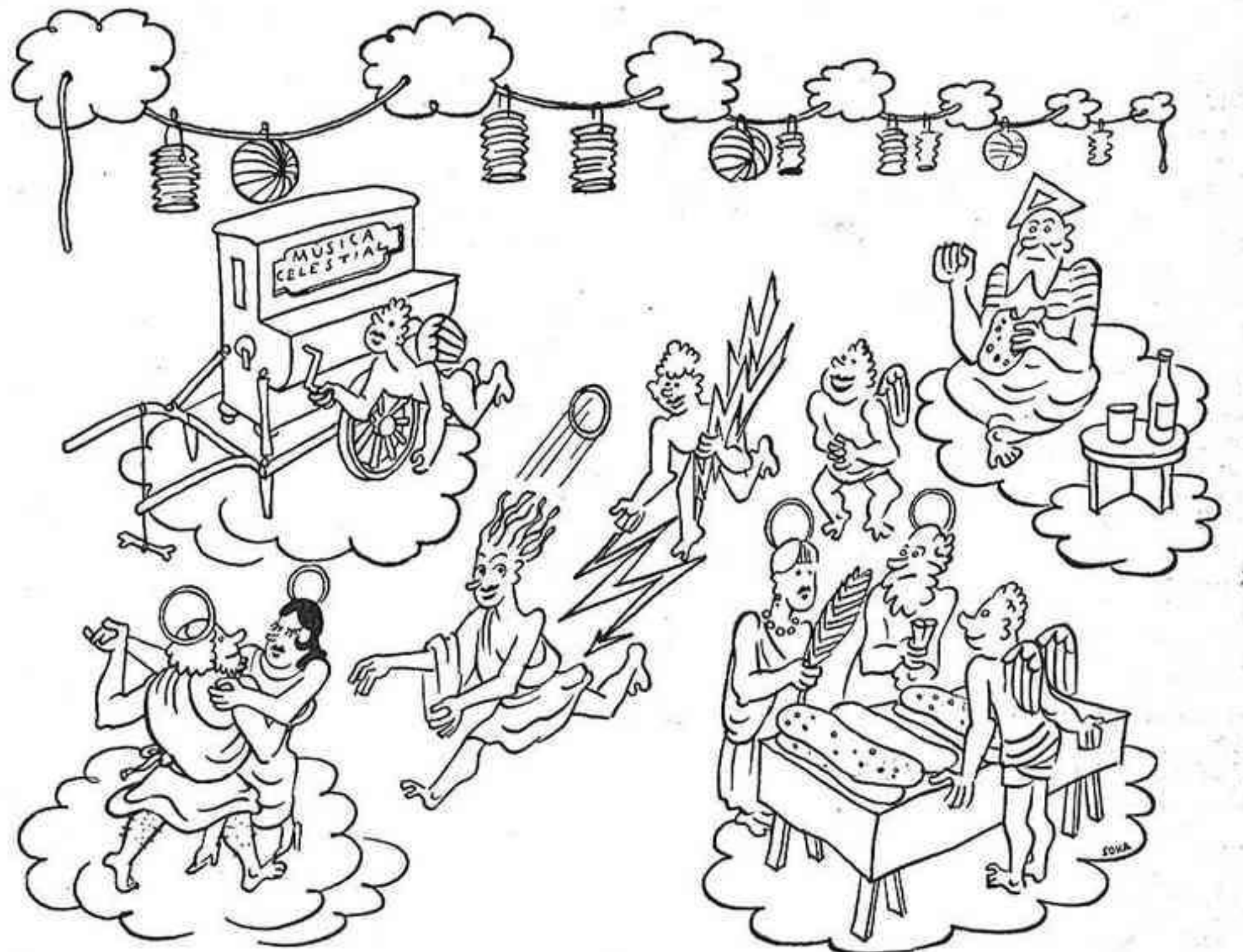
Primeros pueblos históricos
10. ¿Cómo se llaman los primeros pobladores de España que se conocen en la Historia? — Los primeros pobladores de España que se conocen en la Historia se llaman iberos.

11. ¿Quiénes llegaron más tarde? — Unos 600 años antes de Jesucristo llegaron los celtas.

12. ¿Qué pueblo se formó de la unión de celtas e iberos? — De la unión de las razas celta e ibero.

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

REVETLLA AL CEL

—Ja us tinc dit que no vull que tireu llamps!

L'AFER BRUNET

Tot seguit de veure com Manuel Brunet atacava les esquerres un cop aquestes foren desfetes, ens féu pensar si hi hauria gat amatagat. Aquell adagi castellà que es refereix a quan el riu s'acosta, ací es pot referir a quan el Brunet crida i decidirem fer sortir el gat i veure l'aigua clara del riu.

La cosa no era pas fàcil; per aquell temps eren molts els qui cridaven, encara que cap tant com Manuel Brunet. Després de fer mil provatures, decidirem desfer-nos de Valls i Taberner, i així disfressats començarem d'anar a l'arxiu de la Corona d'Aragó. Què faria en Valls i Taberner en semblants circumstàncies? Aviat ho sabriem. Feia tot just quatre dies que corriem per l'arxiu, quan se'ns acostà un dels nombrosos concorrents i amb gran amabilitat ens va preguntar si havíem llegit a La Veu de Catalunya del 20 de juliol del 1915 el que hi deia el senyor Puig i Cadafalch.

Aquesta senzill al·lusió va ésser per a nosaltres una revelació. Es veu que estàvem identificats amb l'esperit de l'illustre arxiver.

Sortírem de la Corona d'Aragó i ens precipitàrem a casa l'Ardiaca. El senyor Duran i Santpere ens saludà amablement.

—Ola, Valls!

Sense contestar-li, ens n'anàrem a un recó propici i ens descaracteritzàrem per caracteritzar-nos novament de redactors d'Estampa.

Demanàrem la col·lecció de La Veu i començarem a fullejar els números de l'estiu de l'any passat.

Mare de Déu quins números! començarem a exclamar. I quins articles d'en Brunet! Tot eren flors i violes deccassianes. Com ha anat això?, pensàrem, per no ho diguérem, perquè hi havia altres lectors. En Dencàs, el gran home; en Badia i la policia catalana, la gran policia. I això per aquell temps de rabassaires i llei de Conreus i senyals nocturns?

Timidament, preguntàrem al senyor Duran i Santpere, dient-li senyor Santpere y Miguel, perquè veíeu que érem redactors d'Estampa, si les Veus que hi havia a l'arxiu de la Ciutat eren ben autèntiques. No ens ho podíem acabar de creure, encara que ens ho assegurà.

Sortírem decidits a portar endavant les nostres investigacions, pasés el que pasés. Però, com fer-ho? Es aleshores que recordàrem el recurs suprem d'El BE NEGRE en casos desesperats: La Noia de Banyoles!

Agafar el tramvia i córrer cap a Sants fou tot u. En saber ella que anava a sortir a Estampa, es posà tota contenta i de tan contenta entrà en èxtasi.

Ho aprofitàrem tot seguit.
—Per què en Brunet de La Veu

elogiava tant en Dencàs, quan era

La Noia de Banyoles roncava:
—Rrr!... Rrr!...

Al cap d'una estona començà de parlar:

—Son... són de Vic!

—Ah, caram! No hi havíem caigut. Té raó. I... què més?

—Som a l'agost... Rrr!... Al Suis... a les Set Portes... Al Suis.

No la podíem treure d'aquí. Bé: al Suis i a les Set Portes, i de Vic tots dos. I res més. La vàrem despertar.

—Escolta, Noia.

—De Banyoles.

—Bé, de Banyoles; escolta. Necessito que m'hipnotitzis un sense feina i li facis creure que és en Dencàs.

—Mare de Déu Santíssima!

—No siguis ximpleta, que és de Vic. Tu mateixa ho has dit.

—Ah!, si és de Vic, no he dit res. Bona persona, bona persona. Li portarem el sense-feina i ja me'l teniu extasiat.

Aleshores si que anem i contractem un lladre de rellotges.

—Heu vist Berkeley Square? — que li diem.

—No faci bromes, que es trobarà sense rellotge.

—No en porto. Heu vist aquesta pel·lícula?

—Aquella que va tornar endarrerada cap a la Història d'Espanya? Sí, senyor.

—Doncs es tracta que feu el mateix amb el senyor que jo us assenyali. Li preneu el rellotge i el calendari; els els poseu a l'agost de l'any passat i els torneu a lloc. Treball net i deu drets.

—Només a l'any passat? Tant que m'agradaria de portar-lo a la Història d'Espanya, cap allà a la Inquisició.

—Deixeu-vos de contes i compliu el tracte.

En efecte, al cap de mitja hora passava en Manuel Brunet i el delicat pispa feia l'operació. Ell no se'n adonà i féu mitja dotzena de passes. De sobte, s'atura, es mira el rellotge, es dona cop de mà al front i agafa un taxi.

Es clar, nosaltres un altre i li darrera falta gent.

El taxi es parà davant del Suis; en Brunet baixa, paga i entra. I nosaltres darrera, sense ésser vistos, perquè anava com un somnàmbul, repetint tot el que havia fet un any ençera.

—L'amo? Voldria parlar-li reservadament.

I quan s'hi troba al davant:

—Es vostè el propietari? Voldria encarregar un sopar, discret, reservat...

—En un reservat, potser?

—Justa, en un reservat.

—Dos coberts... una senyora?

—No, senyor; jo no sopo amb senyores. Soparé amb el senyor Dencàs.

—I ara! Si això ja ho va fer

Història d'Espanya

LECCION PRIMERA

Preliminares

1. ¿Qué es España? — España es nuestra amada Patria; el conjunto de pueblos españoles que existen y han existido.

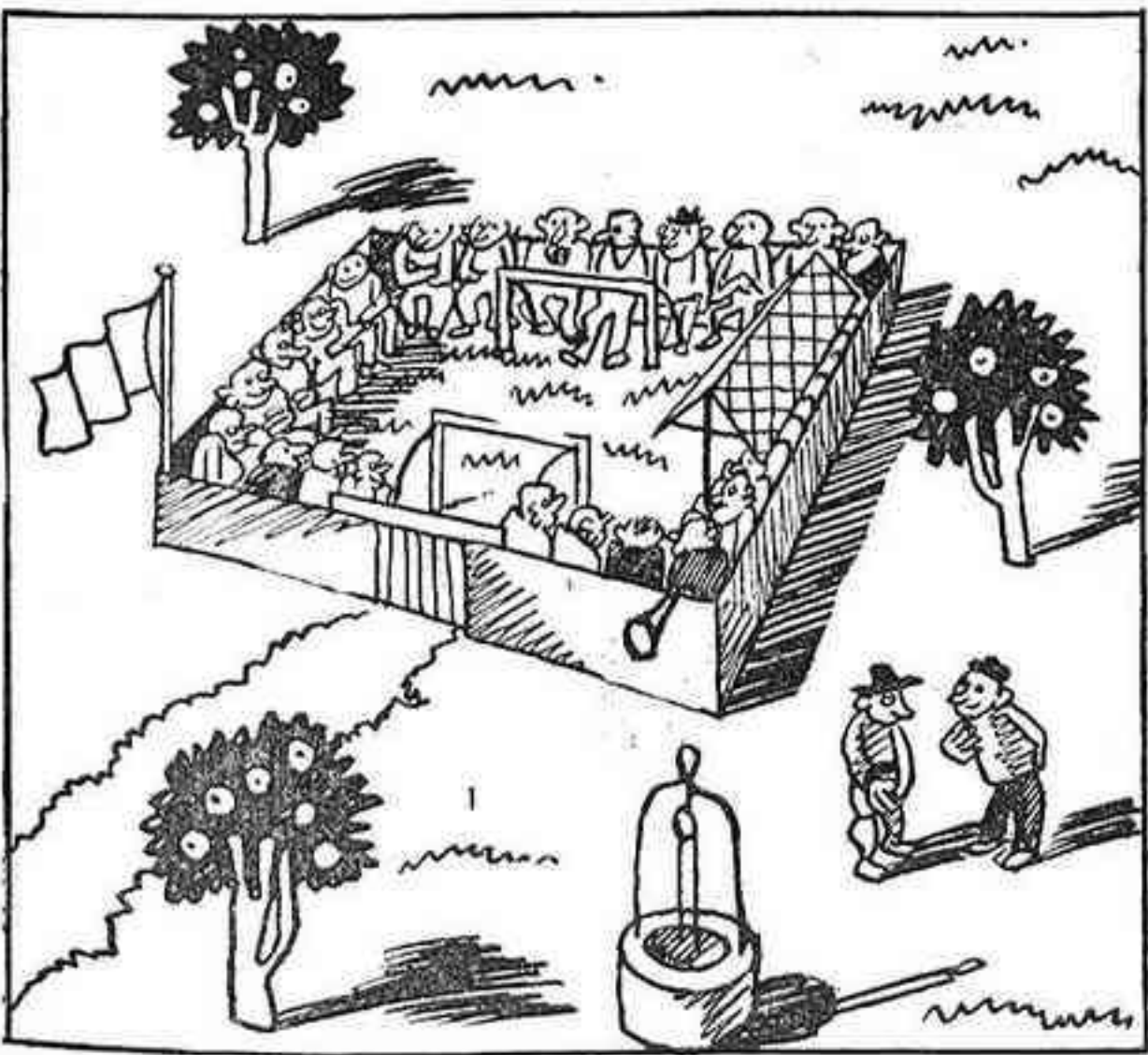
2. ¿Cuánto tiempo hace que está poblado el suelo español? — España está poblada desde muchos siglos antes de Jesucristo.

3. ¿Cómo se divide esta larga vida de nuestra Patria? — La vida de nuestra Patria comprende cuatro edades: antigua, media, moderna y contemporánea.

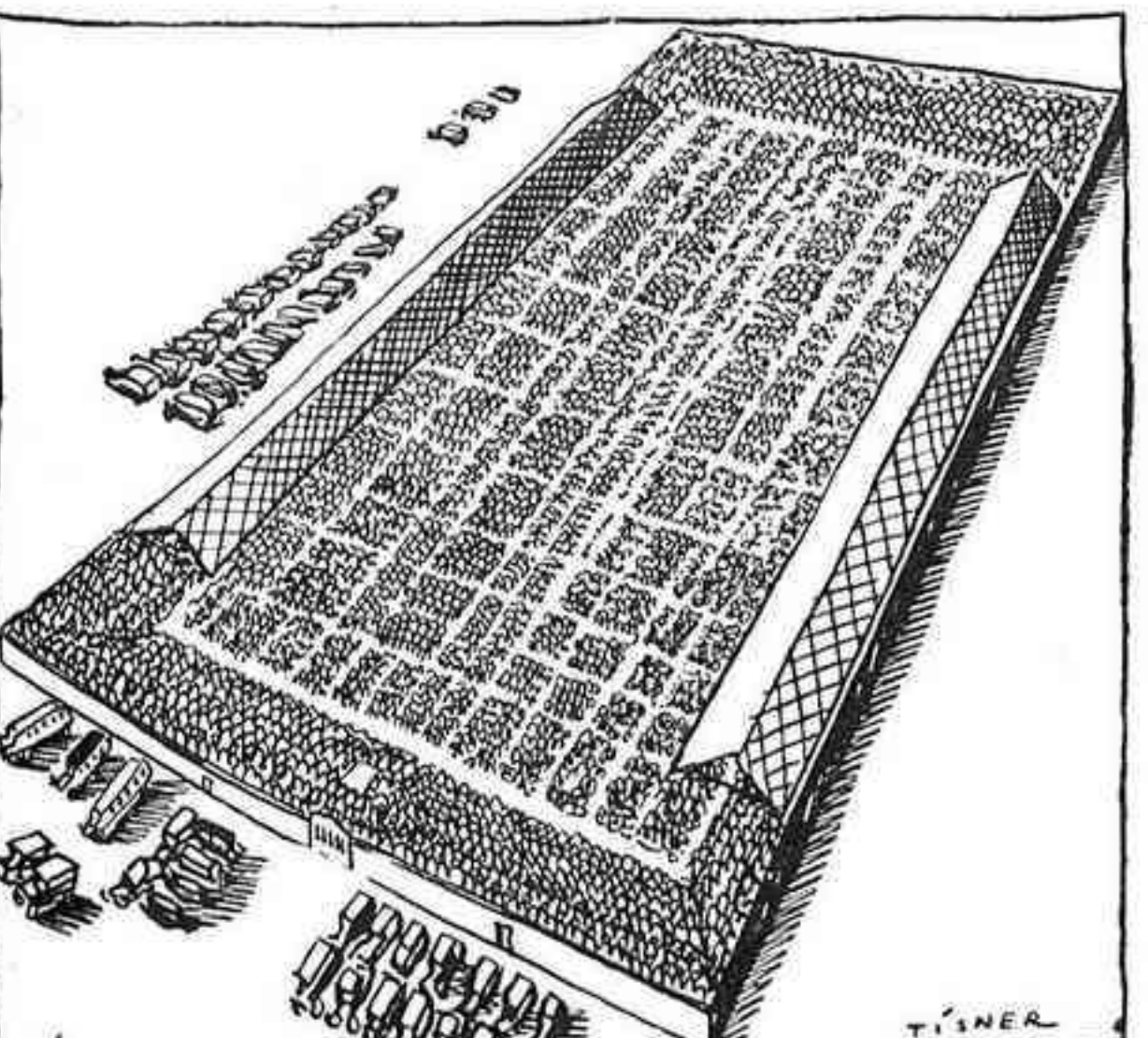
4. ¿Qué tiempo comprende la edad antigua? — La edad antigua comprende todo el tiempo anterior al nacimiento de nuestro Señor Jesucristo y los cuatro primeros siglos de la era cristiana.

5. ¿Qué tiempo comprende la edad media? — La edad media comprende desde el siglo quinto de

Estadísticas d'El Debate

El camp de Mestalla el dia 26 de maig.

El camp de Mestalla el dia 30 de juny.

LA "LERROUXIA IFNIENSIS"

El botànic. — Ja et conec, herbe ta, que et dius Lerroux!

Pany passat, per l'agost. No és el senyor Brunet, de La Veu?

—Sí, senyor. —I no recorda que quan vostè em digué això mateix, Pany passat, em vaig posar les mans al cap? —No, senyor. L'any passat és aquest any, i és aquest que s'oposava amb en Dencàs. Reserva: discreció. Xumut!

I sorti. A les set ja teníem preparat el sense-feina i el sopar va tenir lloc. Al segon plat, el sense-feina hipnotitzat es destapà. Teníem por que no n'estigués prou i li demanés un lloc a La Veu. Però, no; el treball de la Noia de Banyoles havia estat perfecte del tot; fins de situació del personatge en el temps.

—Ja sé —va dir-li en Manuel Brunet, que m'heu convidat per veure si acabo aquesta campanya contra vos, perquè tots dos som vigatans. Però jo us haig de constatar que quant més vigatans, més clars. Si voleu, farem un conveni. Fet?

—Fet. —Doncs, veuen. Jo parlaré bé de vos, perquè, com a vigatà, sou home de dreta, encara que siguin a l'Esquerra, com jo mateix, que també he estat d'esquerra sense deixar d'ésser de dreta. Però vull alguns avantatges. Primer, que els propietaris de la Lliga no siguin perseguits i que la guàrdia civil els protegeixi contra els rabassaires.

—Contra els rabassaires? Fet! —A canvi d'això, jo i la Lliga us ajudarem i no us entrebancarem per fer-vos l'amo de la situació. Fet?

—Amo de la situació? Amo de la Generalitat? Treure la coalició? Fet!!!

—Bé. Em sembla recordar com en somnis que vos el que voleu és treure l'Esquerra de la política a Catalunya i fer una mena de feixisme. No?

—Això, això mateix —digué el fals Dencàs.

—Però a nosaltres, aleshores, què ens tocarà?

—Què us tocarà? —Ah, sí; voleu dir que farem un pacte de partits turnants, un cop els d'Estat Català hagin acabat amb l'organització rabassaire. No és això?

—Sí, sí; això mateix; no hi queia.

—Bé; doncs, fem el Pacte del Suís, però jo voldria encara alguna altra cosa.

—Què? —Voldria venjar-me d'un regidor. Voldria posar-li una trampeta; armar-li una mena d'afer Bloch, però de comèdia, per fer-lo expulsar com als esbandits.

—Vaja! Fet!

—Em sembla que podríem quedar que en parlàrem en altres sopsars a les Set Portes, no?

—Fet! I acabé el sopar. En Brunet quedà adormit com un Giralt. S'adormí a temps, perquè al sense-feina se li acabava la corda de l'hipnotisme i es va despertar.

Nosaltres, que havíem pres nota de tot, quedàrem pensatius. Ara ens explicàvem una pila de coses. Vet ací per què en alguns pobles, després de la derrota de la Lliga a Sant Isidre, la guàrdia civil protegia els propietaris que eren de la Lliga contra els rabassaires. I vet ací per què tot i el que La Veu eridava, les coses s'arranjaven de sota mà i fins havia estat alliberat un regidor de poble que havia engegat una arma, tot i estar la cosa en tràmits judicials. Era el Pacte del Suís que obrava. Però després tot se n'anà en orris; el pelut afer municipal muntat expressament es veu que no donà resultat i la manobra final contra l'Esquerra ja se sap el que tingué. Ara la Lliga tornarà amb els radicals i en Brunet està lliure de compromisos vigatans.

Potser algun dia en Manuel Brunet escriurà el seu 6 d'octubre. Serà el més interessant de tots.

EL "SENYOR" NADAL I "EN" COSTA

La Veu de Catalunya, prosseguint la seva campanya de vibració arqueològica, anuncia per a molt aviat, a més de La Divina Comèdia, una col·lecció de cromos del senyor Joaquim Maria de Nadal: La meua Barcelona. (Cromos de la vida vuitcentista.)

El senyor Nadal — explica La Veu tota estarrufada —, ha viscut en un ambient distingit, desconegut per a molts barcelonins.

En canvi, segons llegim en el mateix anunci, es veu que en J. Costa i Déu, autor de les Memòries d'un periodista, que també publicarà La Veu, ha viscut en un ambient molt menys distingit. Tan poc distingit, que ni tan sols el tracten de senyor.

Pels articles d'en Costa — fixeu-vos-hi, aquest és "en" Costa; l'altre, el "senyor" Nadal — desfilaran polític i literats, eclesiàstics i artistes de teatre, patriotes i anarquistes. La seva intervenció en negocis teatrals, li permetrà descobrir-nos un altre món.

Ens críem, de bona fe, que el que li permetria descobrir-nos un altre món seria, en tot cas, les seves relacions amb els eclesiàstics...

Més Història d'Espanya...

ra resultó la celtibera, que es la verdadera raza española.

13. ¿Qué parte de la Península ocupaban esos pueblos? — Los iberos ocuparon toda la actual Andalucía y la costa del Mediterráneo; los celtas, el Norte y Portugal, y los celtiberos, el Centro de la Península.

14. ¿Cómo vivían esos pueblos? — Durante muchos años celtas e iberos vivieron dedicados únicamente a la caza y a la pesca; más tarde se consagraron a la agricultura y a la extracción de metales preciosos, oro y plata.

15. ¿Qué me dice usted de la riqueza y progreso de España en aquellos tiempos? — España, riquísima en productos agrícolas y en metales preciosos, fue civilizándose rápidamente hasta ser, según nos cuentan historiadores antiguos, la admiración y envidia de los demás pueblos.

LECCION 3.ª

Colonización * fenicia y griega.— Dominación cartaginesa.

16. ¿Qué pueblos llegaron a España unos 1.000 años antes de Jesucristo? — Próximamente 1.000 años antes de Jesucristo, llegaron a España los fenicios y mucho más tarde los griegos.

17. ¿De dónde procedían esos pueblos? — Los fenicios procedían de la Fenicia, región contigua a Palestina*; y los griegos*, de algunas islas del Mediterráneo.

18. ¿Qué hicieron los fenicios

LA GRAN PREMSA

La Vanguardia de diumenge publicava, en la plana central del seu suplement gràfic, un pompós documental sobre el Llobregat. Dotze fotografies i una mica de literatura cursi. La justia per ficar abundantment els peus a la galleda.

¿Dónde empieza su curso el Llobregat? No es una lección de geografía, que sería fácil... Be, be, no tan fácil como això! Ara es veurà:

Hemos recorrido toda la cuenca

30 JUNY, TARDA :: CIRCUIT DE MONTJUIC

VI Gran Premi Penya Rhin

III Copa Automobilista de Barcelona

Formidable cursa internacional amb els "bòlids" més ràpids i els conductors alemanys, italians, francesos i espanyols més famosos

PREUS (timbre inclòs):

Llotges amb sis entrades: 100 ptes. Tribuna numerada 12 ptes. Entrada general: 4 ptes.

Entrenaments oficials: els dies 27, 28 i 29. La darrera sessió d'entrenaments és combinada amb la segona etapa del Gran Premi Ciclista Reus que tindrà lloc, sencera, dintre el mateix Circuit de Montjuïc amb participació dels grans "routiers" Canyadó, G. i A. Deloor, Hut, Hutz, Bovet i Bartali entre altres. Entrada dies 27 i 28: 1 pta. Entrada per al dia 29: 2 ptes.

Entrada conjunta per a tots els entrenaments, per a la cursa ciclista i per al Gran Premi Automobilista: 5 pessetes

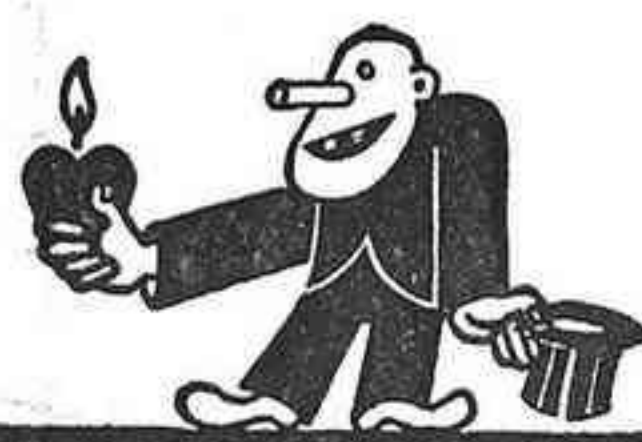
S'espensen a Penya Rhin; Rambla d'Estudis, 6, pral.

ELS LLENÇOLS DE LA RAMBLA

—Així, vostè creu que les dretes... —Calli, calli, que hi ha roba estesa!

amb el cor a la mà

EL BE NEGRE

publicarà la traducció en vers de

Mi Mando en Cuba

del

General Weyler

feta pel poeta

Manuel de Montoliu

La nostra literatura no compta encara amb cap traducció medieval d'aquest gran poema colonial del segle XIX. No tenim més que l'edició original, feta en un estil florit, sí, però que no autoritza per donar-li patent d'antiguitat, sinó d'humilitat tot el més. Han estat incorporats els clàssics al llenguatge modern, però no tenim cap autor modern incorporat al català antic d'ençà que aquesta bella parla ha estat descoberta.

Mi Mando en Cuba

és l'obra cabdal de la literatura governamental. Incorporar-la a la nostra literatura és el que es proposa EL BE NEGRE. Per això ha encarregat a l'eminent poeta Manuel de Montoliu la traducció, en vers, d'aquest poema.

Mi Mando en Cuba

només pot ésser traduït i adaptat als nostres clàssics per un gran poeta. EL BE NEGRE ha cregut que encarregant aquesta traducció a Manuel de Montoliu podia oferir a la literatura catalana una versió de la immortal obra del General Weyler que sigui un monument a la nostra llengua sols comparable al que és L'Expedició dels Catalans a Orient, de Muntaner i Simon. El nom de Manuel de Montoliu és la millor garantia d'aquesta magna empresa. Podrà haver-hi molts Manuels, però cap com el de Montoliu. La llengua i la literatura catalanes no tenen secrets per al nostre poeta. Li ho expliquen tot, tot, tot.

El Be Negre

començarà immediatament a publicar la traducció en llenguatge medieval de

Mi Mando en Cuba feta per MANUEL DE MONTOLIU

Alternarem setmanalment, cada dimecres, la publicació d'un capítol sencer, amb un comentari del traductor. Una setmana publicarem un capítol, o sigui un cant, i l'altra un article de Manuel de Montoliu dedicat, les trenta primeres setmanes, a comentar altres llibres publicats fa altres trenta anys i després a comentar els capítols traduïts de l'obra.

El dimecres, dia 2 de juliol, si és dimecres, MANUEL DE MONTOLIU publicarà el primer article sobre Lo Ferrer de Tall, i el següent dimecres, dia 9, si és dimecres, sortirà el primer cant de

Mi Mando en Cuba

traduït per MANUEL DE MONTOLIU

Mig i mig! Un article i un cant, un article i un cant com aquells sandvitxos de perdiu fets parts iguals de cavall i perdiu, un cavall, una perdiu!

No us deixeu perdre MI MANDO EN CUBA

del general Valeriano Weyler

traduït i comentat per setmanes alternes pel nostre gran poeta Manuel de Montoliu!!!

de Castellar de Nue, con la sencillez de su vida montañesa. Al bajar, el río quedó ensartado en un puenteillo finísimo, el de Pedret. Luego, otro y otro. Y en el camino, un alto, Manresa, con su parroquia, la "Seu", comenzada a construir en 1328...

Alto! Fins a nova ordre, el riu que passa per Manresa és el Cardener. Ara, que això no priva que

les obres de la Seu comencessin en 1328.

I segueix la història del Llobregat, versió Vanguardia:

El río abandona la ciudad de Manresa. Está como cansado y cae perezosamente por cien y una presas...

Es comprén que estigui cansat, si el fan anar a voltar per unes bandes per on no ha passat mai.

I perquè ningú no pugui tenir cap dubte que La Vanguardia és el periòdic més ben informat de Barcelona, publica tres fotografies del Cardener confonent-lo amb el Llobregat. Aquests són els inconvenients que té que escriu la premsa catalana uns periodistes tan ben dotats per fer brillar llur talent en el Eco de Cuenca o La Voz de Murcia.

Més Història d'Espanya...

en España? — Los fenicios mantuvieron activo comercio con los españoles, fundando colonias* que se convirtieron en ciudades florecientes.

19. ¿Para qué vinieron los griegos? — Los griegos vinieron para establecerse en la Península, y dejaron mucho mejor recuerdo que los fenicios.

20. ¿Quién arrojó de España a los fenicios? — En guerra con los españoles los fenicios fueron arrojados en Cádiz, su principal colonia; de allí fueron arrojados por los cartagineses.

21. ¿Quiénes eran los cartagineses? — Los cartagineses procedían de Cartago, ciudad de Africa, situada cerca de la actual Túnez.

22. ¿Qué me dice usted de la llegada y dominación de los cartagineses? — Los cartagineses, comerciantes y guerreros, se apoderaron de la costa del Mediterráneo y fundaron las ciudades de Cartagena y Barcelona, pero su dominación duró pocos años.

23. ¿Qué personajes merecen citarse durante esta dominación? — Durante la dominación cartaginesa se distinguieron los tres jefes cartagineses Amílcar Barca, Asdrúbal y Aníbal; y los caudillos* españoles Istolacio, Indortes y Orisón.

EINDULT

—Miri, em treu vint anys del damunt.

HEUS ACÍ EL PROBLEMA!

Sant Adrià, heterogènic i diforme, una mena d'Hollywood català, amb els seus d'això i d'allò pertinents, té, com tota població que s'estima d'actual, els seus gestors, i d'entre ells un de disposat a dir-ne de cèlebres en la història transitòria.

—Preparem una cosa, a l'Ajuntament! — declarava l'altre dia—. Una disposició que, vaja! S'acabaran aquests atracaments! Ja no n'hi haurà més!

I hom li preguntà, ingenuament: —Si s'acaben "aquests", qui farà els altres?

DE CARA A SEGONS QUIN PUBLIC

La radiobèfica Ràdio Associació de Catalunya ha fet el seu primer "Gran Festival de Cara al Públic". La cosa ocorregué al teatre Olympia.

Actuaren davant els quatre micròfons instal·lats a l'escenari, entre altres, els senyors Alady, Pablo Gorgé, Ricard Mairal, Rudy Wood, Francesc Casanovas i Valentí Castany, i les senyores Visitación Broced, Lola Cabello, Cora Raga, Rosa Sanz, Líbia Dimas i Amàlia de Isaura. Hi hagué "jotas", "fandangillos", dues i moltes altres coses.

L'ACTUACIÓ DE PABLO GORGÉ

Va venir l'hora que els locutors havien d'anunciar l'actuació de Pablo Gorgé—com si diguéssim la Raquel Meller masculina—i per un moment vàrem confiar en la indispensable xulada que acull, des d'un temps ençà, la presència de Gorgé a les taules d'un escenari barceloní.

Però no fou així. El públic de l'Olympia s'havia identificat amb Ràdio Associació, amb les tablettes Gaba (que eren les qui presentaven el bariton) i, de retop, amb el propi bariton.

I l'únic cantant pregat de bisar fou, precisament, Pablo Gorgé.

S'ESPERA UN MIRACLE

Una manchette d'El Correo Catalán:

La mejor manera de conmemorar la próxima fiesta del Día de todos los católicos, desde aquella fecha, no auxiliaran a otra prensa más que la católica.

Notes semblants trobarem constantment a El Matí, El Debate i El Siglo Futuro.

A què ve aquest inestroncable ploríc? No havíem quedat que a Espanya tothom era catòlic? Doncs, què fan aquests catòlics, que no lleixen la premsa catòlica? És que no són prou catòlics? O que no són prou? O que els que hi han no saben de llegir?

EM PENSAVA QUE ANAVES A PESCAR... AMB CANYA

La Noche del dia 21 publicava un article de vulgarització titulat Lo que utiliza el pescador de canya. Segons el qual sembla que:

Los avíos imprescindibles para pescar con caña son, en primer lugar, el aparejo, compuesto de anzuelo, crin del Japón o inglés, plomo, releta y sedal, y en segundo lugar la caña.

Ja ens perdonarà el tècnic de La Noche, però, per a pescar canya el primer que es necessita és una canya.

Perquè, fins suposant que no es tingui absolutament res més, podrà no agafar-se peix, però l'intent de pesca haurà estat com canya. Mentre que tenint tot l'aparejo que es vulgui, si no es té una canya, és evident que es pot pescar, però el que es pesqui no es podrà dir que s'ha pescat amb canya.

Total, que a La Noche ni els tècnics en la matèria no saben el que es pesquen.

ESTAFADOR ESTAFAT

De La Noche de divendres passat:

Maria Fernández Terrado ha presentat una denuncia contra Amadeo Conejero de la Riva, a quien, además de acusar de que vive a costa de cuatro mujeres, le estafó hace tiempo tres mil pesetas y en la actualidad doscientas semanales durante una temporada.

Si fa temps que la Maria va estafar tres mil pessetes al Conejero i actualment li n'estafava 200 cada setmana, trobaríem més natural que fos el Conejero el que hagués presentat la denúncia.

Per moltes dones que el mantinguin.

Frontón Novedades Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quiniela pels asos de la pala.

Per a vestir amb elegància i per pocs diners

Casa Bastida PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

- Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes. Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes. Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes. Camises de seda a 12 i 15 pessetes. Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom. SECCIÓ DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors

El Be a les fosques

LES ESTRENES

A quasi tot Barcelona ha començat la temporada de represes, el que vol dir que s'ha acabat la d'estrenes. Però com que és a quasi tot Barcelona que s'han acabat les estrenes, vol dir que a la resta no s'han acabat, i així ho veiem confirmat per la realitat. Aquesta calor ens permet encara d'exercitar les nostres facultats detectivesques i és gràcies a això que hem descobert que aquesta setmana passada encara hi ha hagut estrenes a quatre cinemes: Coliseum, Fantàstic, Catalunya i Capitol. La setmana entrant si que no sabem si ens permetrà res, perquè aprèta més que la censura, que ja és dir.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.
Tel. 21966

Tarda - Sessió continua
EMIL Y LOS DETECTIVES
Fritz Rasp

Te quiero y no sé quién eres
Jean Murat

El último vals de Chopin
Sybille Schmitz

Wolfgang Liebenheiner

Nit

Te quiero y no sé quién eres
El último vals de Chopin

Tarda

Butaca, 2'20; Amfiteatre, 2'75

Nit

Butaca, 1; Amfiteatre, 1'65

Nota.—L'aire d'aquesta sala constantment renovat, és prèviament filtrat, purificat i refrigerat.

Al Coliseum varen estrenar dos films, un d'important i un de complement. Però va resultar que els diaris, d'acord amb el públic per una vegada, varen començar a dir que el film important era el de complement, i el film de complement era l'important, i vet ací que l'empresa del Coliseum, no sabem si perquè va trobar que era veritat, o perquè sense trobar-ho, trobava que el públic sempre té raó i, coincidint aquest amb els crítics, per una vegada en va donar també als crítics i va canviar l'ordre del programa.

PUBLI GINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Teléfono número 7 9 6 6

Sessió continua 3 tardes a 1 matinada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els diïlluns canvis de programa

Donde menos se piensa es un film d'aquells en què hi surt W. C. Fields. Quan en un film hi surt W. C. Fields, ja poden sortir-n'hi d'altres personatges i actors, que W. C. Fields els arreuca tots i el públic no farà cas més que d'ell. En *Donde menos se piensa*, fa d'inventor professional i d'aficionat a la beguda, també professional.

Com a inventor, ha inventat, entre altres coses, un aparell per encertar sempre el forat del pany amb la clau, per begut que estigui. Es tracta d'una cosa molt útil, que sembla mentida que no estigui encara en el mercat: un simple embut que fa que la clau forçosament hagi d'arribar al forat. Un altre invent és un neumàtic invulnerable fins a les bales, que quan hi reboten, el recull amb un guant de base-ball. El millor, però, és a dir, el pitjor d'aquest inventor, és la seva dona, contra la qual no ha pogut inventar res.

No explicarem l'argument, perquè no acabaríem mai i ja voldríem haver acabat la feina. Només direm que és un dels films més divertits d'aquest actor còmic i que hi ha una sèrie de situacions i de repliques irresistibles. Sembla mentida que a la Paramount s'haguessin pensat que es tractava d'un film de complement. És més aviat un film de compliment. Títol a retindre per quan el projectin en un cinema de reestrena.

Al camp del corazon, el film que la Paramount es pensava que

era de base, és, si més no, un film llarg, amb l'avantatge que el protagonista és Jack Oakie i que hi surt un actor còmic de caràcter, Georges Barbier, molt bo. Un film, podríem dir, de rugby, amb uns números de revista el millor dels quals és presentat a l'estadi de Los Angeles o una seva imitació.

Rosas del Sur era el film del Fantàstic, el cinema especialitzat en biografies de Strauss. Això vol dir que en aquest film hi surt també Strauss, i música de Strauss, i valsos de Strauss, i una noia enamorada, etc., etc., és a dir, tot allò que es diu i es fa amb música de Strauss que, encara que no ho sembli, no és massa variat.

El millor de *Rosas del Sur* és el film de dibuixos de Walt Disney que l'acompanya, *Mickey Mouse pare adoptiu*. És un dels Walt Disney bons, que ja és dir, però el protagonista, més que no pas Mickey, és el gos Pluto que, si sortís gaire en els films, es faria més famós que el seu mateix amo.

Nebliana és un film policíac tret d'una novel·la policíaca i, com el seu nom indica, passa enmig de la boira, perquè el misteri sigui més gran. L'autor fa ús de la coneixença tècnica de fer morir assassinades totes aquelles persones que es fan sospitoses d'èsser els assassins i arriba un moment que s'ha de decidir a descobrir el criminal, perquè sinó no quedarien personatges. I, naturalment, el criminal és el del qual encara no s'havia sospitat, i resulta que abans d'escanyar la seva víctima, per assegurar-se més, ja l'havia emmetzinada i podent fer ell l'autòpsia, perquè és metge, s'hi nega pel gust de poder assassinar el metge que va a fer-la, perquè no el descobrix ell, sinó que el pugui descobrir l'autor al lleng del Catalunya.

L'altre film del Catalunya era, la setmana passada, *La cita a cié gas*, obra que ensenya que quan un noi es vol casar amb una noia, el primer que ha de fer és ésser ric, i si no n'és, no preocupar-se de treballar, sinó tirar al dret. El protagonista de l'obra no ho fa així, i se'n penedeix, ja que veient que el seu xicot sempre treballa per poder-se casar, ella es deixa convidar per un senyoret i se'n enamora i deixa l'altre que, com és tan bon xicot, no solament s'hi conforma, sinó que colcha el pare de la noia perquè aquest tingui ocasió de trencar-li una cama.

Un film de dretes, d'aquells fets a posta per demostrar la utilitat de les classes conservadores i que *tambien los pobres tienen su corazoncito*.

La decisió presa per l'empresa del Capitol, fins a nova ordre, d'estrenar els divendres, és una atenció que El BE NEGRE ha d'agrair com és degut, ja que així els seus lectors podran utilitzar la seva crítica—del BE, no dels lectors—per anar-hi o bé per no anar-hi.

Aquesta setmana ha inaugurat el Capitol la reforma, projectant *Amor y alegría*, títol que, com el seu nom indica, no vol dir res. El film és una d'aquelles astracanades de Woolsey i Wheeler, aquells dos còmics excèntrics que ens han donat alguns films tan divertits com *Diplomantes* i d'altres que en resultaven menys. *Amor y alegría* és una barreja de les dues coses, però cal convenir que no és pas dels primers, sinó més aviat dels segons. Hi ha algunes escenes d'una bogeria autèntica, com la del despatx, que són molt bones. D'altres, però, com una cursa d'autos amb truca vellets, no resulten tant. Tot plegat, però, resulta que fa passar l'estona.

El film de complement del Capitol és de l'Oest. Es titula *Buscando el peligro*, i sembla d'aquells dels primers temps del cinema, amb la mina d'or i l'heroi que va a cavall i el traïdor que rapta la noia, i l'heroi que la hi pren a ple galop, etc., etc., etc. Un film que agradarà molt en els cinemes de pagès.

ACTUALIDADES
CATALUNYA 57-TEL. 1701

NOTICIARI FOX MUNDIAL

II SETMANA DEL JAZZ

Una magnífica selecció de les millors melodies interpretades per les més famoses orquestres modernes

La marxa sobre Madrid

Diumenge al matí, els cineistes amateurs catalans varen fer una entrada de cavall sicilià a Madrid. El Cine Figaro, que té una cabuda de 1.800 places, era ple de gom a gom per assistir a la sessió organitzada per la revista *Nuestro Cinema*, per presentar els films de la Federació Catalana de Cinema Amateur.

L'èxit va ésser rotund i els aplaudiments del final eren tan insistents que semblava que fossin per fer sortir els autors. *El Debate* potser els trobi excessius, però no ho dirà, naturalment. Tots els rètols eren en català. Sembla que hi

ha el projecte de fer la pròxima sessió al camp de Mestalla. La projecció dels films amateurs catalans no es va pas portar a cap sense dificultats. Hi havia un film que el sol títol el féu prohibir. Calgué demanar permís per projectar-lo privadament a les autoritats perquè aquestes veiessin que no hi havia altra cosa que uns bells paisatges de tardor a la Cerdanya. El film era *Octubre*, de Joan Roig. *Octubre!!!* I en català! I d'un autor que ell mateix es deia *Rojo!* Si almenys s'hagués dit Gualdo de segon cognom, com el conseller-regidor-gestor de Cultura, senyor Codola!

MOLT BEE!

Amb el títol, ple de franquesa, de *¡Soy un sinvergüenza!* el senyor Muñoz Seca ha estrenat una comèdia al Teatre Barcelona.

Es la història clàssica del barut mort de gana que des de fa vuitanta anys és el personatge còmic predilecte de les comèdies espanyoles.

¡Soy un sinvergüenza! és, doncs, aquella comèdia que tots heu vist. Que l'han vista també els vostres pares. I el vostres avis.

Breu: una magnífica ocasió per no anar al Teatre Barcelona.

A nosaltres ens agrada tant poc la sarsuela, que som molt capaços d'anar a l'Olympia.

No sempre els cadàvers dels enemics passen per davant la vostra porta...

Una obra de cretins feta per als cretins.

Amb música del mestre Guerrero.

TEATRO BARCELONA

COMPANIA Z. Y. Z.

RENOUVEAU

YO SOY UN SINVERGÜENZA

—Desenganyis, al teatre català el que els perjudica és que no fan obres fines.

La *Veu*, de dijous, publicava el següent "Teló Endins":

Han començat ja els assaigs de la comèdia "Benaventurats els lladres", d'Ignasi Agustí.

Diuen que Mercè Nicolau i Ramon Martori ho fan molt bé.

Més bé que l'Ignasi Agustí mateix. Benaventurats tots!

Belles perspectives, per al teatre català.

La vinent temporada, al Poliorama, no mesos seguits de Maria Fernando Ladrón de Guevara.

Al Romea, nou mesos de Antònia Herrero i per tant, divuit mesos de Quintero i Guillén.

Al Barcelona, trenta tres companyies, amb les darreres flors de l'art dramàtic madrileny.

El teatre català—diuen—s'haurà de refugiar al Paral·lel.

Però—ens demanem—ja li donarà el permís la *Sociedad de Autores Españoles?*

Al Còmic—ai, perdonin!: al Còmic—han estrenat una revista: *La sota de oros*.

Títol intencionat, eh? I maliciós. I de bon gust.

L'obra és bona, intencionalment i maliciosa com el seu títol.

Al Nou—ai!, perdonin: al Nuevo—fan *Las leandras i Hijas de mi alma!*

Al Nuevo treballen desesperadament per aconseguir ésser tan cretins, tan pornogràfics i tan graciosos com al Còmic.

Amb música del mestre Alonso.

I pensar que a Barcelona s'havia fet les revistes d'en Bayés, algunes d'en Sugranyes i el "Charivari" del Nou!

Allò era music-hall digne, civilitzat.

Després, ha vingut la invasió dels bàrbars.

Amb música del mestre Guerrero. O del mestre Alonso.

MERCAT D'OCCASIONS

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCCASIO

Corts, 414 - Tel. 30422

L'altre dia els diaris publicaven la notícia que el Liceu havia estat adjudicat al Sr. Mestres. La notícia, però, no era certa perquè l'antic empresari no va tenir prou vots i la cosa fou deixada pel setembre, que es tornarà a votar. Sembla que la *Junta de Gobierno de Propietarios del Gran Teatro del Liceu* està ben decidida a no cedir el teatre més que a aquell empresari que es comprometí a presentar "La Favorita", avalada pel Pare Laburu.

Sota el signe de les 20

La desinteressada protecció de la "Cámara"

Per tal de celebrar com cal i adherir-se com cal també al formós acte que la Ceda celebrerà diumenge que ve al camp de Mestalla—que la temporada que ve serà convertit en cinema—, la famosa "Cámara de Defensa Cinematográfica Española" té decidit amnistiar, també diumenge, la premsa del règim restringit de les vint ratlles, per tal que hi hagi, almenys, una mi-queta d'amnistia.

El dia 30, doncs, s'acaba—com d'altra banda estava previst en l'acord pres pels membres de la "Cámara" el 20 de desembre de l'any passat, en el seu apartat novet. Els diaris, doncs, podran portar altre cop anuncis grossos, si encara els distribuïdors tenen diners per pagar-los—si no, podrà fer-ho la "Cámara", sempre tan amable—. El que no se sap encara, és si també el senyor M. de Miguel serà amnistiat per haver-se avançat a l'acabament del règim en llançar la publicitat del film *La Dolorosa*, com explicàvem en el nostre número del dia 5 d'aquest mes.

Precisament referent al cas De Miguel, hem rebut una atenta carta d'un distingit membre de la Junta, el nom del qual no podem publicar encara que ens ho prega en gasetilla pregada, perquè la línia on és la firma passa de les vint ratlles i encara no s'ha acabat aquest règim de dejuni, carta en la qual ens prega que rectifiquem uns quants errors d'aquella nostra informació:

"Primerament, ens diu, al senyor De Miguel no se li va imposar cap multa ni se li va dir que se li imposaria. El senyor De Miguel fou amenaçat d'ésser castigat amb la sanció prevista, no en l'acord del 20 de desembre del 1935, que deia:

Octavo. — Los infractores sufriran una sanción de cinco mil pesetas en la primera infracción, y diez mil pesetas en la segunda, ambas acompañadas de quince días de suspensión de toda propaganda. La Junta de Gobierno queda obligada a exigir esas sanciones en el plazo más perentorio que permita las leyes y por la vía que estime conveniente, no permitiéndose ninguna condonación de estas sanciones, sinó la sanción prevista por nosotros, que era la d'expulsar el senyor De Miguel. Perquè resulta que no podiem exigir les sancions segons les lleys, perquè la "Cámara" no està constituïda segons aquestes lleys. Es per això que no podiem posar-li la sanció de 5.000 pessetes prevista per l'acord."

Com comprendrà el lector, llegir això i córrer a veure el nostre comunicant, fou tot u.

El trobàrem molt apenat.

—Miri si és trist—ens digué—, de no poder aplicar l'acord. Ja ho veu! 5.000 païnes perdudes, i potser 10.000 i tot, amb el totusat que és aquest De Miguel. Però, què hi farem? Si haguéssim anat a reclamar l'aplicació de les lleis, ens hauríem trobat que nosaltres estàvem fora de la llei.

—Fóra de la llei? No és possible!

—Miri; va ésser un petit descuit. Sembla que quan es fa una estatut patronal, els socis han d'ésser patrons o alts empleats amb poders notorials, i ací a la "Cámara", i a la Junta i tot, hi ha una pila de *petixos minuts* que no tenen altres poders que una carta de presentació del gerent, i alguns sense carta. Sort que ara ens anem a posar ràpidament en regla, perquè aquest pocavengonya de De Miguel ha tingut la barra de presentar una denúncia, i el que és pitjor, ja sap que en el negoci cinematogràfic no es pot fer res que no sigui imitat, altres dos socis s'han donat de baixa i han presentat altres dues denúncies.

—Quin poc agraïment!

—Ja ho pot ben dir, perquè més que "Cámara de Defensa" se n'hauria de dir "Cámara de Protecció Cinematogràfica Española". Ha de pensar que per una misèria estem protegint els nostres socis obligatoris que és un gust. Miri; només li diré que nosaltres rebem els anuncis de les cases, els repartim als diaris; els diaris ens porten les factures, nosaltres les visem i les repartim als associats perquè aquests les paguin.

—Però aquesta feina és magnífica! I deu quedar molt cara!

Cara, diu? Regalada. Només ha de veure el que diu la base corresponent de l'acord secret:

Décima. — La Cámara de Defensa Cinematográfica Española percibirá el 2 por 100 del importe de los anuncios que por su exclusiva mediación hagan en la prensa afectada las casas distribuidoras.

Unes cases amb altres, set-cents pessetes mensuals. Què li sembla?

—Baratíssim. I aquest De Miguel es queixa? Però si a Xicago ja li haurien volat l'establiment!

—Doncs, miri, ací la gent és així: no se'ls pot brindar protecció perquè s'ho prenen malament. Només ha de veure el cas del Ciero.

—Ah, el Ciero també era protegit?

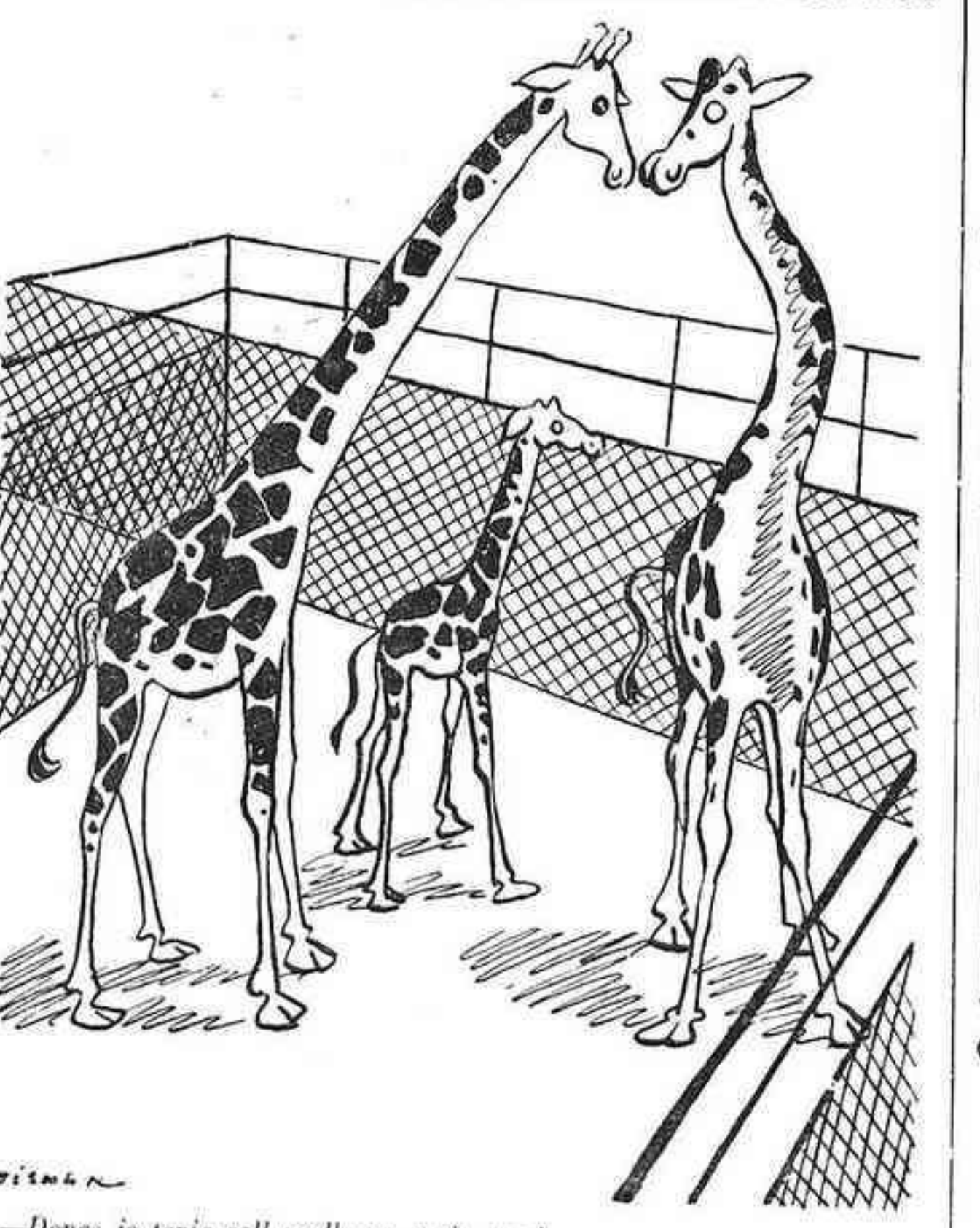
—Ho hauria estat; però com que perquè a les vuit del vespre tot hom que passa per la Rambla el compra, fa veure que tira 80.000 i va apujar les tarifes i va fer les ratlles més estretes, quan vàrem posar-nos a protegir els distribuïdors. Miri, que vàrem haver de castigar-lo i, com pot veure, ara no porta cap anunci.

—Fort!

—No s'ho cregui que sigui tan fort; el fort ha estat ell. Com que nosaltres, en l'acord, no parlàvem més que d'anuncis per ací i anuncis per allà, el corredor del Ciero si que se'n va anar a les cases i s'hi va posar d'acord perquè li paguessin les gasetilles a tant la ratlla i ja ho veu, ara va ple de gasetilles. Dues pàgines. L'únic que no pot es fer rebut; però els *toreros* tampoc no en reben i bé ragen.

—Escolti, escolti, i nosaltres, no ho podríem fer això?

—Veurà, jove, la nostra protecció no arriba a tant: amb un diari castigat ja n'hi ha prou; si ho produgéssim, els castigats seríem nosaltres.

Veto
protege al hombre

CONTRA LA SIFILIS, BLENORRAGIA I ENFERMETATS VENERIES

Venda: Segalà, Farmàcies i Centres d'Espeifics

La millor revetlla de SANT PERE
la passareu al

Casino Sant Sebastià

2 Orquestres - Atraccions

Ball de "verbena" a les terrasses

—Es veu que va a València amb la seva senyora.

NOTICIES DE TOT EL MÓN

París. — Mr. Eden continua la Volta a Europa. Les etapes que li falten recórrer són: París-Roma, Roma-París, París-Ginebra (aquesta serà contra el rellotge suís), i Ginebra-Londres.

Londres. — Bernard Shaw ha donat una conferència per ràdio. A en Castany li ha sortit un gra.

Washington. — Corder Hull ha declarat que en cas d'una guerra italo-abissínia, els Estats Units restarien neutrals.

Ginebra. — Abissínia demana que s'enviïn observadors neutrals. Itàlia ha ofert d'enviar-li l'Osservatore Romano.

Moscou. — Els diaris porten detalls de l'assassinat del camarada Antipow. Hem d'advertir que a Moscou no hi ha censura.

París. — La policia busca l'arxiduc Guillem d'Habsburg, acusat d'estar complicat en una estafada. Sembla, però, que ha fugit.

La Torassa. — Trotski s'ha dirigit al Govern Murcià demanant autorització per a residir a l'Hospitalet.

Addis Abeba. — Hailé Selassie ha multiplicat l'exèrcit. Els abissínies estan tan avançats de civilització, que fins saben multiplicar i tot.

Londres. — L'acord naval anglo-alemany ha donat molt de joc. Amb aquest motiu, les pròximes converses aèries sembla que es celebraran a Montecarlo.

Belgrad. — El Govern iugoslau està en crisi. Sembla que el nou Govern serà presidit pel senyor Stoyadinovitch, i hi entraran els senyors Jutichitch, Jevitch, Jivkovitch, Kostrentich, etcètera, etc., fins a disset "itch".

Nova York. — Els aviadors germans Monteverde, que ha de fer el raid Nova York-Roma, encara són aquí, i es passen el dia consultant les dades meteorològiques. Deu ésser per allò de que "consultant es va a Roma".

Washington. — Amb motiu de la vaga de telegrafistes, la telegrafia sense fils dels Estats Units ha de funcionar sense fils i sense obrers.

Belgrad. — S'han posat en circulació uns nous segells amb l'efigie del jove rei Pere.

Londres. — Sembla que es prohibirà l'entrada de carns argentines a Anglaterra. Amb aquest motiu han suspès la seva tournée per aquestes terres, els Irustes, Fugazots i Demares i

demés orquestres típicament típiques.

Moscou. — El Govern de Moscou ha volgut comunicar als Governos de Londres, París i Roma els seus punts de vista sobre l'acord naval i el Pacte Aeri, i s'ha trobat que els dits Governos estaven comunicant contínuament.

Shang-hai. — Els conflictes de l'Extrem Orient continuen apassionant les taxi-girls. Darrerament dos creuers del Govern de Nanquín han estat tirotejats per un creuer del Govern de Nanquín.

Pequin. — El general Dohiara ha dit que el conflicte de Chahar havia entrat en vies d'arranjament. Que no descarrilli.

Nova York. — Comuniquen de Louisiana que Huey Long ha estat quinze hores seguides parlant. Dintre de poc, Long intentarà batre el seu propi rècord, estant igualment 15 hores parlant, però, a més a més, s'aguantarà la respiració.

Lansing (Kansas, Estats Units). — Els presos s'han amotinats. El motiu del motí ha estat la competència que els fan els de Sing Sing amb llur propaganda cinematogràfica.

Benghasi (Libia). — Italo Balbo ha prohibit els faquires. Els faquires donen mostres de tranquil·litat. Han contestat que res no els travessa.

Buenos Aires. — El Chaco està més pacífic que en Bertran de Quintana.

Mèxic. — El general Calles ha anunciat que es retirava de la vida pública per motius de salut pública.

Nanquín. — Està definitivament resolta la qüestió sino-japonesa. La guerra del Pacífic ha presentat la dimissió.

París. — S'ha celebrat l'homenatge a Victor Hugo, sense assistència de l'homenatjat.

París. — Durant la celebració d'una sessió a la Cambra, ha caigut a l'hemicycle una dona. Sempre aquest afany d'exhibicionisme!

París. — El general Calles ha anunciat que es retirava de la vida pública per motius de salut pública.

Nanquín. — Està definitivament resolta la qüestió sino-japonesa. La guerra del Pacífic ha presentat la dimissió.

París. — S'ha celebrat l'homenatge a Victor Hugo, sense assistència de l'homenatjat.

París. — Durant la celebració d'una sessió a la Cambra, ha caigut a l'hemicycle una dona. Sempre aquest afany d'exhibicionisme!

París. — El general Calles ha anunciat que es retirava de la vida pública per motius de salut pública.

Nanquín. — Està definitivament resolta la qüestió sino-japonesa. La guerra del Pacífic ha presentat la dimissió.

París. — S'ha celebrat l'homenatge a Victor Hugo, sense assistència de l'homenatjat.

París. — Durant la celebració d'una sessió a la Cambra, ha caigut a l'hemicycle una dona. Sempre aquest afany d'exhibicionisme!

París. — El general Calles ha anunciat que es retirava de la vida pública per motius de salut pública.

Nanquín. — Està definitivament resolta la qüestió sino-japonesa. La guerra del Pacífic ha presentat la dimissió.

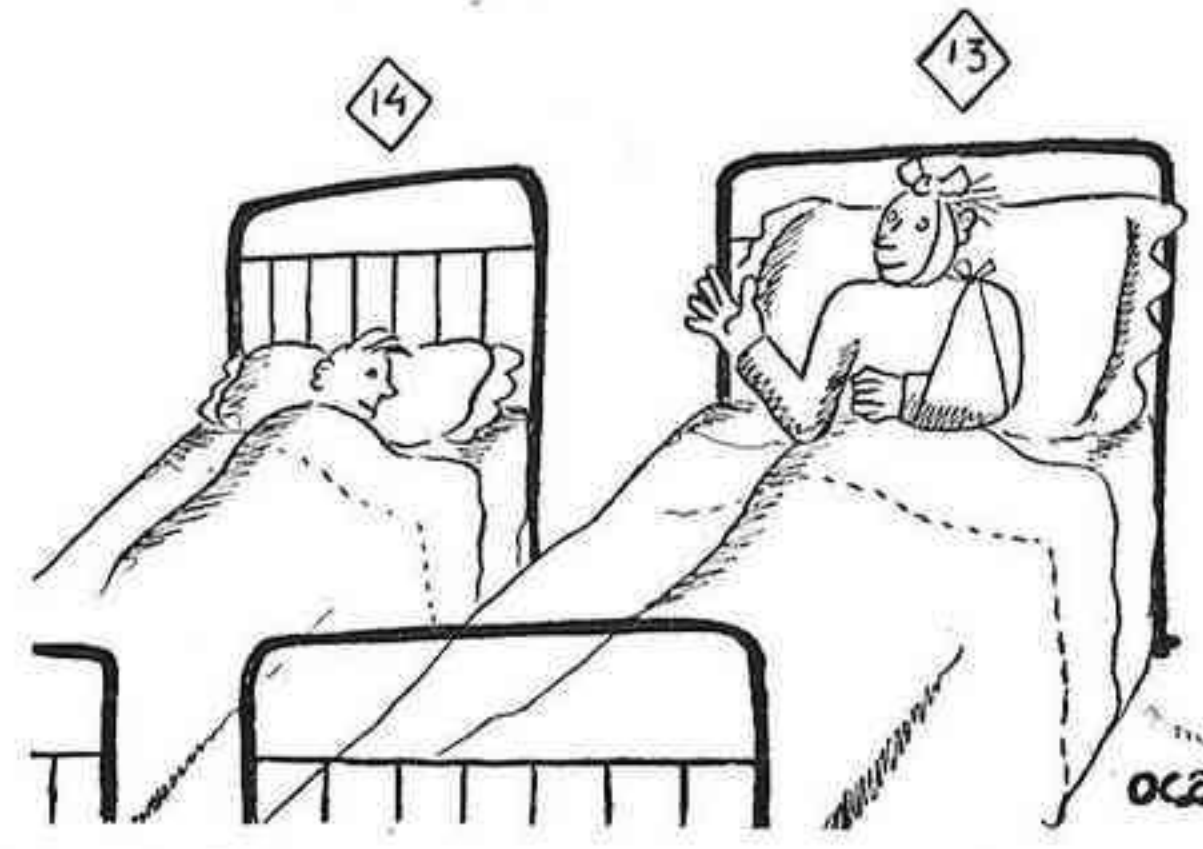
París. — S'ha celebrat l'homenatge a Victor Hugo, sense assistència de l'homenatjat.

París. — Durant la celebració d'una sessió a la Cambra, ha caigut a l'hemicycle una dona. Sempre aquest afany d'exhibicionisme!

París. — El general Calles ha anunciat que es retirava de la vida pública per motius de salut pública.

Nanquín. — Està definitivament resolta la qüestió sino-japonesa. La guerra del Pacífic ha presentat la dimissió.

París. — S'ha celebrat l'homenatge a Victor Hugo, sense assistència de l'homenatjat.

A ALEMANYA

—Que treballàveu a la fàbrica d'explosius?
—No; sóc periodista.

El nen Corma ha aprovat a 22 professors de música.

El general Martínez Anido ja és a Espanya.

La base de la República es va aixamplant.

L'Àurea de Sarrià ha sol·licitat el camp de Mestalla.

Diu que es veu amb cor d'omplir-lo ella sola.

S'ha observat que aquest any l'ou l'ha ballat magre.

Hi ha cues de seda.

I Ceda amb cues.

Les coques ja són bones, ja; però els mitjons Molfort's encara són millors.

Volen augmentar els sous dels diputats.

Perquè sembla que la feina de no anar al Parlament és molt pesada.

Walt Disney, en arribar a Europa ha manifestat que sempre dibuixa damunt paper de barba.

Les girafes del Zoo del Parc han tingut un fill preciós.

Es veu que varen posar-hi el coll.

Cada dia s'aixampla la base de la República.

A veure si ens fallarà per la base?

Dr. Erti.—Gràcies. Insistiu. Dràcula.—Bona!

Laura.—Altra vegada? Vigila, noia, vigila...

Miss Vaticà.—Agraïts, maca. Records a Pius XI.

Xim Pan C.—Premi a la perseverança!

Claudette.—Diguem, dones, de mitja edat?

C. or secat.—Si pot ésser, preferint textos a l'estil del de Sant Adrià.

R. R.—Ho hem provat diverses vegades, però resulta impossible. Ja podedu suposar per què.

Tits.—No hem rebut la revista. Xop.—No serà tant!

Bon home.—Sense proves, no es pot insinuar res d'aquesta gravetat. Les teniu?

Maria K.—Per a nosaltres, cada dia és més difícil. Ens fan tracte a part...

Carlets.—El mateix us diem. Pere III.—Això era veritat fa dos mesos. Ara, no.

Morales.—No tingueu por; ningú no ho ha de saber.

R. I. O.—Sí, encara és a Barcelona.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

La CEDA de Madrid	3.10
Escorxador de Barcelona, 35 milions	
Futbol Club de Sabadell	99.90
Mestalla de València	?
Parlament de Madrid	0.10
Martines de San Sebastián	0.25
Zoo de Barcelona	0.50

El moviment borsari segueix acusant la xarrod del temps i la xafegor política. Es fan negocis, quin dubte hi ha, però en limitades activitats.

La Ceda de Madrid passa un moment difícil degut a que alguns accionistes no troben els comptes en el darrer exercici del poder.

Els Futbol Club de Sabadell han arribat al punt dolç per a intentar la conversió del seu paper en títols de Campió d'Espanya. Esperem que l'operació s'efectuarà sense contra-temps.

Per a diumenge està anunciada una nova emissió de Mestalles. Els castellans diuen que "nunca segundas partes..."

Volcu col·locar bé els vostres diners? Adquiriu per dos rals una entrada del Zoo del Parc. Hi ha una girafa barcelonina que ella sola amortitza la inversió.

Sala Parés EXPOSICIÓ DE PINTURA I ESCULTURA

Capmany - Domingo - Elias Humbert - Llimona - Pruna Serra - Sisqueña - Togores E. Margall - J. Viladomat

Més fort que el marbre

En el número de maig del Butlletí dels "Fills del Ter" hi trobem la ressenya d'un viatge a la capital d'aragó.

A Saragossa — comença dient — hi ha trametes. Després d'aquest cop d'ull de gran observador, visita mística al temple del Pilar:

Darrera el camaril de la Verge hi ha una petita placa de marbre, menjada pels besos dels devots. Per més que no desconexim que l'acció persistent sobre un cos, per dur que sigui, acaba per deixar-hi una impressió manifesta, reflexionem sobre el nombre crescut de besades necessàries per a donar tanta fonsa en aquell marbre quan s'atansa un jove d'uns vint anys i, genolls en terra, trenca les nostres reflexions. Evidentment, besant amb aquell entusiasme, no hi ha marbre que resisteixi.

Entesos. Un vamp de la devoció.

orelles esgarrriades

PER UNA COMA

El peu d'un gravat que trobem a La Publicitat del dia 18, diu així:

Pilatre de Rozier, que dissabte va fer cent cinquanta anys, volgué travessar el Canal de la Mànega en mongolfer i caigué mortalment prop de Wimereux.

Però qui li fa fer aquestes imprudències, a un home de cent-cinquanta anys!

PERIODISME DE "GENERO CHICO"

D'El Noticiero Universal del dia 16:

Neufragio de una lancha. — Dos ahogaus. — El Ferrol, 17.—A la altura de la ría de Miño, a causa de habersele... etc.

El Clero, estará redactat pels Quintero y Guillén?

LA NOVA JUVENTUT

De La Humanitat del dia 18, en la secció comarcal de Lleida:

També fou assistit a la Casa de Socors el jove de 1 anys, anomenat Joan Berbene i Vilanova, d'algunes contusions. Aquest minyó és veí d'una torre de Gardeny.

El menys que es pot dir d'un jove d'un any, és que és molt jove.

ELS PEREGRINS NO SABEN ON VAN

En L'Instant de divendres pasat, hi hem trobat: Peregrins cap a Londres. — Han sortit en dos trens especials 713 peregrins cap a Lurdes.

En què quedem? Londres? Lurdes? Potsar anaven a Lourdes.

EFEMINAMENT

Sota aquest títol, El Diluvió del dia 22 publicava un editorial, en el qual, entre altres coses, deia:

Los atributos de la virilidad mercedian, media centuria atrás, más respeto que ahora al que los ostentaba... Oh! Oh! Oh!

LA GRAN PREMSA

De La Vanguardia del dia 14, en anunciar el raid de Carreers i Cera:

El raid está planeado con las siguientes etapas: Barcelona-Los Alcázares, 520 kilómetros, en 3 horas 15 minutos. Los Alcázares-Sevilla, 465 kilómetros, en 1 hora. Sevilla-Lisboa, 322 kms. en 2 horas.

Si per cobrir 465 quilòmetres hi posaven una hora, fa de mal entendre per què per cobrir-ne 322 n'hi havien d'estar dues. A no ésser que es tractés d'una hora de pagès...

ELS PARES TRINITARIS

De La Publicitat del dia 19: A dos quarts d'una d'aquesta matinalada uns desconeguts han riuat la porta del concert dels Pares Trinitaris, situat al Torrent d'En Vidales, 1, amb un líquid inflamable, i s'ha iniciat un incendi.

Es inhumà de cremar les portes d'un concert a l'hora de la major animació nocturna!

LECTURES PER A INFANTS

Del setmanari infantil P. B. T.: "Hasta el fin nadie es dichoso" dice un refrán, y vais a verlo en esta chispeante historieta gráfica. "El Cangrejo", después de darle por detrás a Comodín..." etc. P. B. T. o K. D. T.?

REGLAMENTACIO

Un títol de L'Instant de divendres, dia 21:

Reglaments per a la venda del Peix, de la llei i de la carn.

Realment, la necessitat d'aquesta reglamentació es feia sentir!

SEMBRANT L'ALARMA

També de L'Instant del dia 21: Pràctiques de tir.—Avis al públic.—S'advertix al públic que durant el dia 26 d'aquest mes les forces de l'Exèrcit faran pràctiques de tir a les barrisses d'Horta i muntanya del Carmel, la qual cosa s'avisava per tal que els agafi de sobte.

I al redactor de la notícia, no hi hauria manera d'agafar-lo, encara que fos desprevingut?

LA POBRA PREMSA

De L'Instant del dia 18: Mèxic, 18.—Ha quedat solucionada la crisi, i s'ha format el següent Gabinet:

President, Lázaro Cárdenas. Interior, Sifano Barba González. Guerra, general Andreu Figueroa.

Redaccions Exteriors, González Roa.

Un Ministeri de Redaccions Exteriors? Sols ens faltava que també de Mèxic vingessin a fer-nos la guita!

TOT SON OPINIONS

D'El Dia Oficina de dissabte:

Las campañas contra la moralidad. — Al recibir anoche el jefe superior de Policía a los periodistas, dijo a éstos que estaba muy satisfecho de la forma en que habían cumplido sus órdenes sus subordinados para la represión de la inmoralidad.

Això deu ésser la immoralitat de la moralitat, o bé la moralitat de la immoralitat, segons com es miri.

UNA NIÑA "NO TORERA"

ABC de dilluns portava la següent nota de societat:

No es cierto, como por equivocación se ha publicado, que la señora doña Concha B. de Olivares vaya a tomar parte en el festival taurino que se celebrará en la Plaza de Tetuán el miércoles 19 del actual.

Com devien cridar els aficionats que no cren de falta societat en veure que donya Concha no sortia a torejar!

A GRECIA

—Has llegit les declaracions de Condylis?
—Sí, veig que vol aixamplar la base de la monarquia.

Del 26 de juny (Horari d'estiu)

14'00.—(Suprimit el Servei meteorològic amb motiu de les vacances d'estiu. Altrament, és que hi ha cap necessitat de notificar als radiolists que fa una calor que espanta?)

14'30.—Ràdio-beneficència. (Repartiment de bens... NECRES.)

15'10.—El que es pot ensenyar en la platja. Conferència pel professor i poliglota Delfi Dalmau i Licium.

15'40.—Homenatge al pluviomètric Adrià Gual. (A veure si ens refresca el temps.)

15'55.—Una emissió d'esquema al públic. (Conferència política des de Madrid.)

16'30.—Emissió dedicada als catalans absents: Sugerències a la calor, per Tomàs Roig i Llop. (Els catalans d'Amèrica i d'altres països que en aquests moments s'estiguin pelant de fred, són pregats de fer els ulls grossos.)

17'05.—La Carioca. Curset mèdic, pel doctor Geroni Moragues.

17'35.—El cinema, la filosofia i la puercultura al servei de l'objectivitat abstracta. Conferència pel recitric Josep Palau.

17'45.—Retransmissió amb fil directe de les canonades que amb motiu de la pau es dispararan al Chaco.

17'55.—La pulga, i El relicario. Cantats per Joan Tomàs.

18'00.—Recital de flauta pel senyor Cirera i Voltà.

18'30.—Llista de traspessos literaris, facilitada per La Veu de Catalunya.

18'35.—Tabarra d'anuncis.

18'40.—Més tabarra.

18'45.—Curset sobre gasos asfixiants.

18'50.—Instruccions sobre la utilització de caretes contra els gasos.

18'55.—Cami de la pau. (Una camàndula facilitada des de Berlín amb fil directe.)

19'00.—Hinne d'El Be Negre.

"GAVIOTA"

és el vestit de bany que pel seu perfecte tall, adaptabilitat i elegància, triomfa a totes les Platges i Piscines d'Espanya.

A casa nostra trobareu l'assortiment més extens d'articles per a Camp i Platja, a PREUS BARATISSIMS

CASA VILARDELL

VIA LAYETANA, 49 i 51 HOSPITAL 36 i 38 FONTVIELLA, 17 NUEVA RAMBLA 8 SALMERON, 17 CRAMIC, 73 RIERA BAJA, 26